

NỖI BUỒN ĐÔNG

Tuyết lớp lớp, tuyết quay cuồng tuyết đổ
Cả không gian đầy tuyết, trắng như bông
Gió và tuyết cùng tung hoành thịnh nộ
Trong cơn mê, trời đất nhập cơn đồng

*

Không một bóng người đi trên hè phố
Chỉ họa hoàn xe đôi chiếc bò qua
Có chiếc gằm lên rồi nằm tại chỗ
Có chiếc loay hoay kẹt lỏi về nhà

*

Gió bẻ cành tươi quăng ra giữa lộ
Gió xô cây, nhỏ rể kéo lên lè
Những hàng cây đứng vắn mình khốn khổ
Suốt mấy ngày tê tái đến hôn mê ...

*

Sáng thức dậy mắt nhìn qua cửa sổ
Ơi một cảnh đời quá đổi tang thương
Trên mặt tuyết là hoang tàn gầy đổ
Cành lá rơi rời, rơi rụng, thê lương

*

Có ánh mặt trời loé lên yếu ớt
Chẳng đủ nồng nàn cho tuyết tan rơi
Có một cánh chim bay qua, bắt chợt
Để lại không trung tiếng hót rã rời

Ngô Minh Hằng

www.vietnamvanhien.net